

Міністерство культури та стратегічних комунікацій
Львівська національна музична академія імені М.В.Лисенка
Факультет музикознавства, композиції, вокалу та диригування
Кафедра композиції

МАГІСТЕРСЬКА РОБОТА

**«Синтез академічної та неакадемічної традиції в тембровій
драматургії кросжанрових концептуальних альбомів»**

Виконав:

студент 2 курсу, денної форми навчання
спеціальності 025 – Музичне мистецтво

Профілізації Композиція

Ступеня вищої освіти «Магістр»

Філь Мар'ян Олегович

Науковий керівник:

кандидат мистецтвознавства,

доцент кафедри композиції

Мануляк Остап Михайлович

Рецензент

кандидат фізико-математичних наук,

доцент кафедри композиції

Тракало Олександра Михайлівна

Львів – 2025

Зміст

Вступ.....	3
Розділ 1 Історичний огляд крос-жанрових взаємодій та сучасні практики використання симфонічного оркестру в неакадемічних жанрах.....	6
1.1. Практика використання симфонічного оркестру в неакадемічних жанрах впродовж XX-го на початку XXI століття.....	6
1.2. Нова темброва драматургія із використанням симфонічного оркестру у сфері неакадемічного кросоверу на прикладі альбому «Симфонічні сесії» Коді Фрая	11
1.2.1 Формування особливостей музичної мови Коді Фрая	11
1.2.2. Структура та темброва драматургія «Симфонічних сесій»	13
Розділ 2 Вихід поза усталені рамки звукової тканини на прикладі альбому МакКрірі.....	28
2.1. Короткий огляд еволюції кросжанрових експериментів у академічній та неакадемічній сферах.....	28
2.2. Загальна характеристика та аналіз концептуального альбому «The Singularity» Беара МакКрірі.....	32
2.3. Концептуальні та структурні аспекти альбому.....	37
2.4. Музичні особливості та прийоми. Оркестрове письмо «The Singularity» Беара МакКрірі.....	47
Висновки.....	52
Список використаної літератури.....	55
Додаток №1.....	59
Додаток №2.....	61

Вступ

Сучасне музичне мистецтво переживає момент глибокої трансформації. На тлі стрімкого розвитку цифрових технологій, штучного інтелекту та мультимедійних форматів змінюються не лише підходи до окремих елементів музичного твору, а й спосіб його сприйняття. Композитор дедалі частіше постає не лише як творець музичної тканини, а й як координатор складної системи взаємодій — між жанрами, між медіа і культурними досвідами. Яскравим свідченням такого підходу є не лише мультимедійна практика у контексті академічної електроакустичної традиції а й нові явища у неакадемічній сфері, як наприклад концептуальні альбоми нового покоління — ті, що створюють цілісні художні всесвіти та пропонують слухачу досвід тотального занурення в міжжанрову драматургію. Ці явища далеко відходять від усталених форм кросжанрової взаємодії у популярній музиці, які зазвичай обмежувались використанням симфонічного оркестру чи запрошенням оперних співаків до масштабних живих концертів неакадемічної (зазвичай рок- чи поп-) музики. Попри традицію такої кросжанрової взаємодії впродовж кількох десятиліть, останніми роками спостерігаємо абсолютно нові явища які характеризуються проникненням в неакадемічну сферу зі сфери академічного музичного авангарду експериментальних рішень щодо тембру, фактури та використання позамузичних концептуальних засад для детермінації параметрів музичної тканини. Відсутність уваги в українському музикознавчому полі до згаданих явищ визначає **актуальність** цього дослідження. Початкове захоплення від експериментів із використанням неконвенційних прийомів гри на інструменті в рамках неакадемічної музичної традиції спонукало нас поставити собі за мету

розглянути різні аспекти еволюції тембрової драматургії у сфері неакадемічного кросоверу.

Відповідно **об'єктом** дослідження обрано крос-жанрову сферу сучасної музики а **предметом** нашого дослідження стала сфера сучасного неакадемічного кросоверу, а саме аналіз застосованих технік для підсилення взаємодії між різними жанровими площинами (академічна-неакадемічна, акустична – електронна, темперована – нетемперована, аудіальна-візуальна-драматургічна).

Основним завданням нашого дослідження є аналіз впливу композиторських технік та прийомів зі сфери сучасної академічної музики на сферу неакадемічного кросоверу.

Мета: Визначити найпродуктивніші типи взаємодій академічної та неакадемічної музичної традиції у сфері кросоверу.

Завдання роботи :

- 1) дослідити механізми використання традиційної оркестрової драматургії для монолітизації розрізнених треків в концептуальних альбомах;
- 2) вивчити вплив використання авангардних композиторських технік у сфері неакадемічного кросоверу на сприйняття людей
- 3) розглянути потенціал сфери неакадемічного кросоверу для взаємопідсилення та взаємозапозичень академічної та неакадемічної музичної сфери;

Методи дослідження:

- науково-історичний
- проблемно-хронологічний
- аналітико-синтетичний розгляд творів мистецтва

Теоретична база дослідження.

Основу теоретичної бази досліджень серед іншого складають дослідження: С.Муравіцька «Синтез музичної академічної та неакадемічної традиції у жанрі класичного кросоверу», П. Воррен, П. Малхолланд «Музика та мистецтво – дослідження крос-модальної інтерпретації», Р. Ванке «Міжжанрове дослідження (ек)статичної перспективи сучасної музики», статті: Дебри Шафер, Міхаеля Майора, Кетрін Волтхол, Лілі Ісон.

Наукова новизна.

В українському музикознавстві не проводились детальні дослідження впливу композиторських технік та прийомів зі сфери сучасної академічної музики на сферу неакадемічного кросоверу загалом і зокрема взагалі не розглядалась творчість Коді Фрая та Беара МакКрірі.

Структура роботи. Робота складається зі вступу, двох основних розділів із підрозділами, висновку, список використаних джерел і додатків.

Список використаних джерел містить 31 позицій. У додатку подані, посилання на записи концертів та альбомів, а також результати проведеного в рамках дослідження опитування порівняльні таблиці.

Загальний обсяг роботи – 61 сторінка, з них основного тексту – 51 сторінок.

Розділ 1

Історичний огляд крос-жанрових взаємодій та сучасні практики використання симфонічного оркестру в неакадемічних жанрах

1.1. Практика використання симфонічного оркестру в неакадемічних жанрах впродовж XX-го – початку XXI століття.

Найдавніший приклад використання симфонічного оркестру в неакадемічній музиці який нам вдалось виявити це виступ **Луї Армстронга** з Нью-Йоркським симфонічним оркестром. Це видатний американський музикант, який довгий час в своїй кар'єрі виступав виключно як трубач в джаз-бенді, але згодом здобув визнання також як співак. Його пісні набували великої популярності, а інтерес до такої музики тільки зростав. Зазвичай основу оркестру Армстронга складав джаз-бенд (№1 в додатку 1) який в окремих проєктах розширювався до симфо-джазового оркестру.

Прикладами таких виконань є зокрема такі концерти:

- «Louis Armstrong & the All Stars play with the NY Philharmonic» , що відбувся в 1956 році. В рамках цього концерту симфонічний оркестр Нью-Йоркської філармонії виступав під батutoю Леонарда Бернстайна (№2 в додатку 1).
- «The All Stars play with the NY Philharmonic at Lewisohn Stadium» , що відбувся в 1956 році (№3 в додатку 1).

Ще більш спопуляризував виступи із симфонічним оркестром **Френк Сінатра**. Саме ці оркестрові аранжування пісень у виконанні одного із найвідоміших поп-музикантів XX століття спричинилися до всесвітньої популярності комерційного джазу. Саме виступи із симфонічним оркестром створили неповторний образ і стиль Френка Сінатри із яким сьогодні асоціюють творчість митця у цілому світі. Серед історичних прикладів таких концертів Френка Сінатри, можна назвати:

- «Frank Sinatra - My Way (Live At Madison Square Garden)», що відбувся в 1974 році. (№4 в додатку 1).
- «MMP Classic Concert Series Presents: Frank Sinatra Live at Caesars Palace» у 1978 році. (№5 в додатку 1).

Леслі Гор - американська співачка, авторка пісень, акторка. Свій перший сингл «It's My Party» записала в 1963, у 16 років. У червні того ж року пісня очолила Billboard Hot 100. Сингл розійшовся тиражем понад 1 мільйон примірників, отримавши статус золотого диска, а пізніше був номінований на «Греммі». Пізніше співачка записала багато популярних хітів, серед яких «Judy's Turn to Cry», «She's a Fool», «You Do not Own Me», «That's the Way Boys Are», «Maybe I Know», «The Look of Love» і «Sunshine, Lollipops and Rainbows» (також номінант «Греммі»). У 1965 році Гор з'явилася в комедії «Дівчата на пляжі», де виконала три своїх пісні — «Leave Me Alone», «It's Gotta Be You» та «I Do not Want to Be a Loser». Прослухавши її пісні, можна знайти такі приклади використання симфонічного оркестру як:

- «Lesley Gore - Summer symphony» (№6 в додатку 1)

Нова тенденція популярності використання симфонічного оркестру у контексті поп-музики знаходить своїх прихильників також в Європі. Прикладом може служити Шарль Азнавур[1], Едіт Піаф[2], Жак Брель[3], Леслі Гор. Наприклад серед концертів всесвітньовідомого французького шансон'є Шарля Азнавура можна згадати:

- «Charles Aznavour - La Boheme» (№7 в додатку 1)
- «Charles Aznavour - Hier encore» (№8 в додатку 1)
- «Charles Aznavour - Emmenez-moi» (№9 в додатку 1)

Едіт Піаф - знаменита французька співачка й акторка, однієї з найвідоміших естрадних співачок яка стала класикою для всіх у Франції і не тільки. Найвідомішими є:

- «Edith Piaf - La vie en rose» (№10 в додатку 1)
- «Edith Piaf Padam Padam» (№11 в додатку 1)

Жак Брель - бельгійський франкомовний співак-шансон'є, поет, композитор, режисер та кіноактор. У його творчості відомим є такі концерти із симфонічним оркестром як:

- «Jacques Brel – Marieke» (№12 в додатку 1)
- «Jacques Brel - Ces gens-là» (№13 в додатку 1)
- «Jacques Brel - Ne me quitte pas» (№14 в додатку 1)

Тенденцію популярності симфонічного оркестру у контексті неакадемічної музики в Європі продовжили такі виконавці як «Queen», Дасті Спрингфілд, Андре Бочеллі

Група «Queen» - британський рок-гурт, створений 1971 року в Лондоні. Від року заснування (1971) і до смерті Фредді Мерк'юрі (1991) склад гурту залишався незмінним: Мерк'юрі — вокал, фортепіано; Браян Мей — гітара, вокал; Роджер Тейлор — ударні, вокал; Джон Дікон — бас-гітара, бек-вокал. «Queen» створював свої ранні роботи під впливом від прогресивного року, хардроку і важкого металу, але поступово перейшов до більш традиційного і радіоформатного звучання, запозичивши елементи інших стилів, зокрема арена-рок і поп-рок. Також група дуже часто експериментувала з новими звучаннями, не боялась творити щось незвичне. З роками , коли колектив тільки набирав популярності «Queen» почали також виступати разом із симфонічним оркестром. Серед їх концертів з оркестром можна назвати :

- « Queen - Who Wants To Live Forever» (№15 в додатку 1)
- «Freddie Mercury ft. Montserrat Caballe – Barcelona» (№16 в додатку 1)

Андре Бочеллі - італійський співак (тенор), виконавець класичної та популярної музики. Займаючись популяризацією класичної музики, Андре зробив дуже багато для тих людей, які лише починають її слухати. []

Починаючи з 1994 року, він продав понад 70 мільйонів дисків у світі. В його творчості можна побачити найяскравіші приклади використання симфонічного оркестру, такі як :

- «ANDREA BOCELLI AVE MARIA» (№ 17 в додатку 1)
- «Andrea Bocelli - Vivere Live In Tuscany 2008» (№18 в додатку 1)
- «Andrea Bocelli, Céline Dion - The Prayer» (№19 в додатку 1)

Дасті Спрингфілд - англійська співачка, чия кар'єра охопила чотири десятиліття, досягши найбільшої популярності в 1960-і й наприкінці 1980-х років.

Саме ця вокалістка ознаменувала початок «британського вторгнення» в США — її альбом *Silver Threads and Golden Needles* захопив американський ринок на 15 місяців раніше за *I Want To Hold Your Hand* гурту «The Beatles». Її творчість охоплювала також напрямки фолк-рок, ритм-енд-блюз та соул. Її пісні звучать хрипливатим голосом (англ. Dusty — запилений), електричний рок-н-рольний звук їй не був властивий, натомість властиві барвисті оркестрові аранжування.

Найяскравішими приклади є:

- « Dusty Springfield - You don't have to say you love me» (№20 в додатку 1)
- « Dusty Springfield You Don't Have To Say You Love» (№21 в додатку 1)
- «Dusty Springfield "Stay Awhile & I Only Want To Be With You" on The Ed Sullivan Show» (№22 в додатку 1)

У XXI столітті практика використання симфонічного оркестру у контексті неакадемічної музики набуває нової популярності та нових значень. Те що наприкінці 1990-х початку 2000-х було пов'язано в основному із масштабними концертами-триб'ютами із другої половини 2000-х набуває важливої ролі саме у створенні нової музики та нових мистецьких проєктів.

Грегорі Портер - автор пісень, співак і актор. У 2010 році фірма звукозапису Motéma Music випустила дебютний альбом Портера «Вода» (Water). Його другий альбом «Будьте добрим» (Be Good) вийшов у 2012 році. Третій альбом Портера «Liquid Spirit» був випущений 2 вересня 2013 року в Європі та 17 вересня 2013 року в США. Альбом здобув нагороду Греммі у номінації Найкращий джазовий вокальний альбом у 2014 році.

26 червня 2017 року Грегорі Портер разом з Чучо Вальдесом і його музикантами виступив у Львові на «Альфа Джаз Фест 2017» — сьомому міжнародному джазововому фестивалі, що тривав з 23 до 27 червня.

Найкращі музичні приклади використання симфонічного оркестру :

- «Gregory Porter performs It's Probably Me» (№23 в додатку 1)
- «Gregory Porter - Quizas, Quizas, Quizas» (№24 в додатку 1)
- «Gregory Porter - Hey Laura» (№25 в додатку 1)

Окрім запрошених митців в Україні із 2010-х років з'являється чимало нових авторських оригінальних проєктів неакадемічної музики із симфонічним оркестром. Насамперед тут слід згадати творчість гурту «Океан Ельзи», Тіни Кароль, Джамали.

Джамала (Сусана Алімівна Джамаладінова) — українська співачка кримськотатарсько-вірменського походження, народна артистка України (2016), переможниця музичних конкурсів «Нова хвиля-2009» та «Євробачення-2016». Виконує пісні в стилях джаз, соул, фанк, фолк, госпел, поп та електро, бере участь в оперних постановках і шоу. Зовсім недавно Джамала випустила цілий альбом під назвою «Qirim» який повністю записаний разом із симфонічним оркестром.

- «Jamala – QIRIM» (№26 в додатку 1)

1.2. Нова темброва драматургія із використанням симфонічного оркестру у сфері неакадемічного кросоверу на прикладі альбому «Симфонічні сесії» Коді Фрая

1.2.1 Формування особливостей музичної мови Коді Фрая

Коді Фрай — співак/автор пісень/композитор/продюсер із Нешвіла, який пише музику для різних комерційних та некомерційних проєктів. Серед них авторські музичні альбоми, концерти, музика до короткометражних фільмів, а разом із тим музика до рекламних кампаній, відеоігор, додатків, модних заходів, та інше. Разом із тим він найбільш відомий як співак-автор пісень.

Коді народився в 1990 році в сім'ї музикантів, і з юних років був занурений у світ музики. Його батько, Гері Фрай, є оркестровим композитором, який пише для симфонічного оркестру по всьому світу. Як батько, так і син, любов Коді до оркестровки пронизує більшу частину його творчості та надає його написанню пісень унікальності та справді кінематографічної якості.

Він найбільш відомий як співак\автор пісень. Завдяки величезному успіху в TikTok його пісні «I Hear a Symphony», яка піднялася в глобальних вірусних чартах на Spotify, він потрапив в чарти 38 країн.

Нещодавній успіх пісні Фрая «I Hear A Symphony» у 2017 році, яка минулого року стала вірусною на TikTok і за цей час зібрала понад 75 мільйонів трансляцій на Spotify, відкрив для великої аудиторії його стиль оркестрової поп-музики.

Натхненний і зворушений тим, як люди почали висловлювати захоплення синглом «I Hear A Symphony», Фрай вирішив створити альбом «Symphony Sessions», яка включає нову живу версію «I Hear A Symphony».

Першим треком, випущеним із нового альбому, після пісні «I Hear A Symphony» став кавер Коді Фрая на пісню The Beatles "Eleanor Rigby". Цей

кавер не лише став вірусним в ТікТок, але й отримав номінацію на GRAMMY за найкраще аранжування, інструменти та вокал. Це була перша номінація для Коді Фрая. Наступний реліз – це кавер на пісню Бена Ректора «Sailboat».

Бен Ректор – відомий американський співак, композитор та продюсер. Серед іншого ця пісня звучала спільно на біс під час недавнього туру Фрая та Ректора який відбувся в США.

Альбом також містить нові версії пісень Коді Фрая із попередніх альбомів. Це наприклад симфонічна версія пісні «Underground» з його дебютного альбому «audio:cinema», симфонічна версія пісні «Photograph» з його альбому «Pictures of Mountains» 2021 року, а також нова пісня «More Than the Day Before» та інструментальна інтерлюдія «Caves».

«Я переживав різноманітні емоції, від розгубленості до приголомшливого хвилювання та страху, як довго це триватиме?» зізнається Фрай. «Це повністю змінило моє життя. Це дозволило мені сказати «ні» тому, чого я не хочу робити, і мати можливість продовжувати те, що я роблю». [1]

Успіх «I Hear A Symphony» дозволив Фраю вибрати власний творчий шлях. Незважаючи на те, що після феноменальної популярності в соц. мережах Фраю пропонували співпрацю великі звукозаписувальні компанії, він вирішив поки що залишатися незалежним. «Мені не відгукнулись ці пропозиції», — каже він. «Я хотів побачити, що я можу зробити сам тепер, коли я можу підтримувати себе таким чином. Незважаючи на те, що звукозаписні компанії можуть додати величезну цінність, мені було надто важко створювати музику, яку я хотів, без стороннього втручання».

Альбом «Symphony Sessions» став яскравою ілюстрацією цих прагнень Коді Фрая. Митець сподівається, що й надалі матиме можливість розширювати свої горизонти наприклад пропонуючи свій оркестровий підхід до Hollywood Bowl і Carnegie Hall. Також в інтерв'ю Коді Фрай

заявив, що для популяризації оркестрового музикування він планує під час свого туру грати в кожному місці із місцевими оркестрами. *«Я вважаю, що найдивовижніші речі, які люди роблять, — це те, що ми робимо разом у великих групах»*, — каже він. [2] *«Коли ще в музиці у вас є 60 людей в одній кімнаті, які працюють разом, щоб створити той самий витвір мистецтва одночасно? Є енергія, яка виникає лише в цьому оточенні»*. [3]

Усі пісні альбому «Symphony Sessions» були записані наживо протягом одного дня, під час записів солісти співали разом з оркестром із 60 осіб, включаючи струнні, мідні, дерев'яні духові інструменти та перкусію. Такий формат запису є дуже не типовим сьогодні, адже зазвичай використовується потрековий запис. Про такий тип запису Коді Фрай говорить: *«Коли сесія побудована таким чином, вона не залишає багато місця для помилок, але, на щастя, музиканти були неймовірними, і все вийшло краще, ніж я міг собі уявити»*.

«Це був напружений, нервовий, радісний і корисний досвід. Я сподіваюся, що зможу продовжувати створювати таку музику». [3]

1.2.2. Структура та темброва драматургія «Симфонічних сесій»

Попри розділеність альбому на окремі номери він містить виразні характеристики наскрізного формотворення. З огляду на це, розглядаємо альбом також як своєрідний цілісний музичний цикл.

Альбом складається із 7 творів:

1. Caves, 2. Underground, 3. Eleanor Rigby, 4. Sailboat, 5. More Than The Day Before, 6. I Hear a Symphony, 7. Photograph

Перший твір альбому має назву "Caves" (Печери) – це індивідуальний, насичений оркестровими барвами твір, що розпочинає "Симфонічні сесії". Загалом має дещо епічний, драматичний відтінок. Одним з основних

положень твору є використання мелодії тритону, що створює відчуття таємничості та загадковості, що додатково підкреслюється характером оркестрової фактури, яка націлена на створення містичної звукової атмосфери, що інтригує та захоплює слухача. Цей твір є виразною прелюдією до цілого альбому, який розгортається, як композиційно та драматургічно цілісна структура.

Ось що сам автор каже про твір «Caves»: «Печери — це свого роду інструментальна прелюдія, яка звучить перед “Підземеллям”, і я хотів передати через музику, ніби ти перебуваєш у темряві, а потім ти потрапляєш у цей величезний простір печер і тому аранжування начебто росте й росте, і ти ніби відчуваєш вагу каменя навколо себе». Рух від темних педальних нот контрабасів, через поступове сходження хроматизованими мотивами м’яких струнних до насиченого численними контрапунктичними лініями оркестрового тутті раптово розчиняється в ілюзорному тремоло скрипок і хроматизованій мелодії гобою.

На противагу до вишуканої оркестрової фактури «Caves» друга частина «Underground» створює різкий контраст - проста куплетна форма, підкреслено прості, навіть примітивні гітарні акорди, що відсилають до традиції кантрі-баллад. Лише під час першого приспіву з’являється легка оркестрова фактура, своєрідний звукопис що наслідує віддалене, дещо глісандоване звучання гудків поїзда, і переходить у рухливу фактуру дерев’яних духових та струнних із хроматизованими контрапунктами міді. У другому куплеті на словах «Далеко шепоче вітер», Коді Фрай знову вдається до звукопису. На цей раз використовуючи неконвенційні прийоми гри на інструментах із підкресленням повітряних “air” звучань.

На цю пісню Коді Фрая надихнула одна з його найулюбленіших музичних композицій - маловідома композиція Джона Вільямса до фільму «Спіймай мене, якщо зможеш».

Використання імітаційних технік в поп-музиці додає більш обширні можливості в плані самого треку. Оскільки це не просто звуковий ефект накладений в програмі, а імітаційні техніки в акустичній оркестровій фактурі, можемо говорити про яскравий приклад появи нового за характером матеріалу, що трансформує мелодичну основу композиції і відводить від її сприйняття як простої поп пісні. Особливо яскравими є швидкі перемінні переходи *pianissimo* та *crescendo* які також наслідують шум вітру.

The image shows a page from a musical score titled "– UNDERGROUND –" with the page number "15" in the top right corner. The score is for a woodwind and string ensemble. The instruments listed on the left are: Fl. 1, Fl. 2, Ob., E. Hrn., Bb. Cl. 1, 2, and B. Cl. The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 4/4. The score is divided into measures by vertical bar lines. Fl. 1 and Fl. 2 have melodic lines with some slurs. Ob. and E. Hrn. have rests. Bb. Cl. 1, 2 and B. Cl. have rhythmic patterns, with the B. Cl. part featuring a prominent crescendo marked with a red hairpin. A dynamic marking "p" (piano) is visible under Fl. 2 in the first measure. A rehearsal mark "V2b" is in the top left, and a section marker "(4)" is above the fourth measure. A small icon is in the top right corner.

Цей момент задає немовби новий активний імпульс для насичення музичної текстури.

Далі починається бридж:

Цей програш є своєрідним символом скорого прибуття потягу на станцію. Починається все з струнного стакато, дуже просто, начебто ось ось прибуде потяг, після чого ми бачимо фрагмент з основної теми яка була в попередній прелюдії «Caves» у виконанні валторн (цитата з “Печер”). Виникає незвична взаємодія між тональним дещо хроматизованим пластом струнних та різким стакато валторн, які ніби б'ються між собою.

Завершується твір аркою до простих і чистих звучань голосу та акордових послідовностей гітари. Відчуваємо немовби зняття напруги з наповнених оркестрових тканини і відхід до тихого мінімалізму.

Третій номер альбому це кавер на пісню гурту The Beatles «Eleanor Rigby». За словами самого Коді, обрати цю пісню його спонукала пандемія COVID-19. Його вразила самотність ізольованих під час карантину людей і в нього виникла ідея їх об'єднати аби створити щось величне та чудове.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Allegro ♩ = 135

Violin I

Violin II

Viola

Cello I

Cello II

Contrabass

This arrangement © 2021 Cody Fry | All is Life Music (ASCAP)
Music preparation: Stephen Lamb • Nashville, TN – www.stephenlambmusic.com

В основі структури твору опрацювання теми оригіналу. Хоча оригінальна версія «Eleanor Rigby» також містила партії струнних однак симфонічна інтерпретація Коді Фрая висвітлює абсолютно інше бачення оригінальної теми. Якщо забрати вокальну партію, цей твір повністю відповідає естетиці та характеру композиторського письма сучасних академічних творів з елементами мінімалізму та імпресіонізму. Тут звичайно важко не помітити захоплення Коді Фрая творчістю Джона Вільямса, це пояснює багато його стилістичних манер. Особливо це помітно у валторнових партіях.

Твір вийшов досить різнохарактерний. Цікаво, що тут використовуються звуки друкарської машинки, що досить незвично, і нагадало невелике перегукування із твором Ritvélin (The Typewriter). Це короткий легкий твір американського композитора Лероя Андерсона, в якій друкарська машинка використовується як ударний інструмент. Також у творі є хор, який складається з трьохсот людей, які записували свій голос, кожен окремо та були зведені в програмі і відтворені у живому виконанні. Хорова тема виконана в синкопованому ритмі.

За рахунок вдалого поєднання оркестру та голосу можна розглядати цей твір як поему, яка розповідає про самотність людей. Твір сам по собі є

цілісним, але в контексті альбому він набуває ширшого значення та сприймається як одна із частин.

The image shows a musical score for a four-part vocal harmony. The vocal parts are labeled S (Soprano), A (Alto), T (Tenor), and B (Bass). The lyrics are: "Ah, look at all the lonely people." The piano accompaniment is shown at the bottom, with chords marked C and Em. The page numbers 9, 10, and 11 are visible at the bottom of the score.

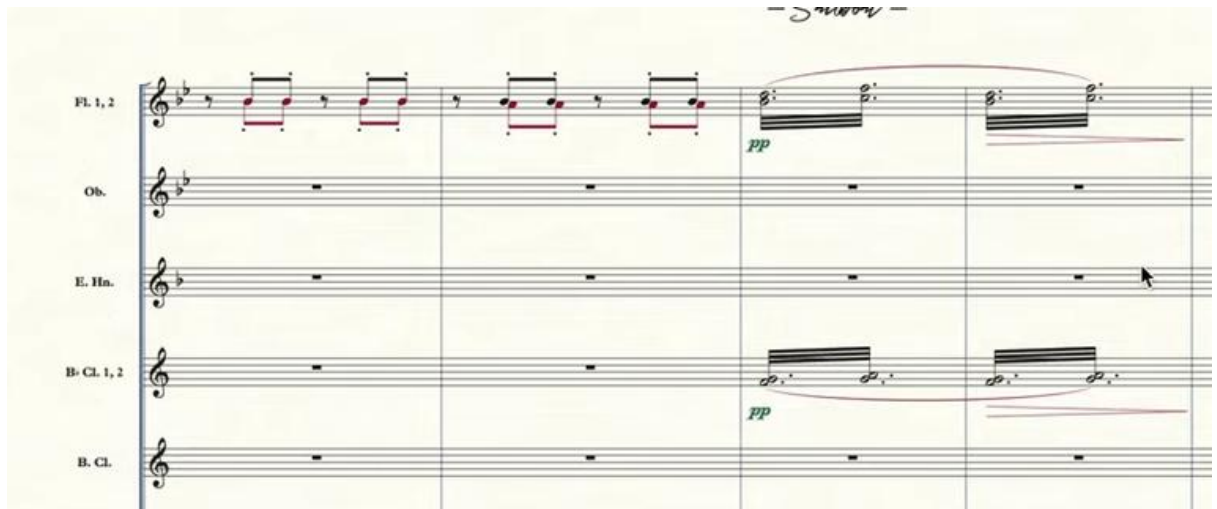
Четвертий номер альбому під назвою Sailboat це кавер на пісню Бена Ректора. Початок пісні розпочинається зі вступу гітари, до якої підключається оркестр і різко зникає. Виконують цю композиції двоє вокалістів, сам Коді Фрай та автор Бен Ректор.

Пісня має дуже цікаву назву, «Вітрильник». Дивлячись на всі назви пісень в альбомі можна зробити висновок, що повністю всі треки є сюжетно-зображальними та вміло передають стани які задумані в музиці. Сам трек не наповнений багатою оркестровою мовою, так як в пісні за задумом авторів хотілось передати власне цей стан спокою, тиші та вітру.

Пісня передає стан спокою, тиші та гармонії з природою. Композитор вміло застосовує чергування дисонансів з консонансами що надає пісні більш зрозумілої та логічної форми як для неакадемічної музики. Також Коді Фрай у цьому творі посилається на Томаса Ньюмана відомого кінокомпозитора, виписуючи дуже високо партію струнних, що є характерною ознакою композитора.

Прослуховуючи композицію, можна почути виконання наче однієї валторни, але насправді використовуються всі 4, котрі грають в унісон. Це додає більш глибоко звучання і збільшує потужність звучання, але

поступово звук розростається до секунд, далі до терцій, йде значний розвиток музичного матеріалу. Подібний розвиток простежуємо також у партії флейт.

Після флейт в партитурі, в твір додаються кларнети, які створюють фактурну підтримку флейтам граючи в секунду.

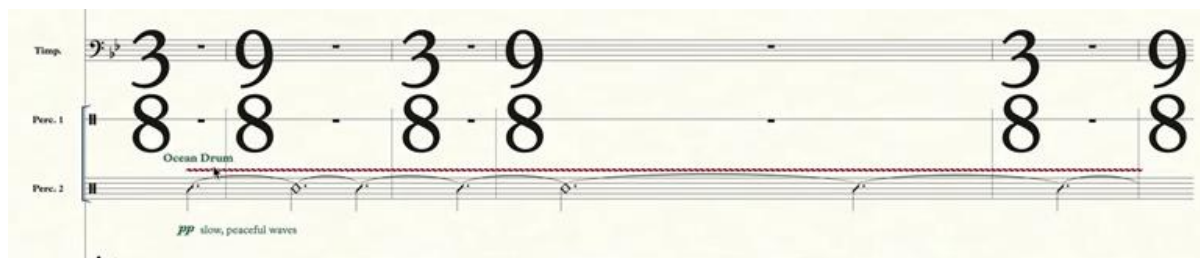
Всі ці звукові ефекти дуже сильно доповнюють пісню, та ускладнюють музичну мову. Від прослуховування твору складається більш цілісне та завершене враження, ніж від звучання соло гітари.

У цьому місці ми бачимо як флейта разом із кларнетом виконують варіаційні пасажі секстолями та іншими метричними поділами. При

першому прослуховуванні твору не дуже відчутно ці ходи, але вони існують.

Далі пісня приходить до свого логічного завершення, де в самому кінці, ми можемо відчувати шумовий ефект хвиль води за допомогою ударних інструментів.

Це рішення не є новаторським, але зважаючи на те, що це використовується в неакадемічній музиці і з урахуванням того що це не просто музичний плагін який накладений в програмі, а живий інструмент як і кожен інший, який прописаний в партитурі, показує наскільки серйозно автор підійшов до створення цього альбому, а також демонструє нам композиторські вміння Коді Фрая, та можливість оцінити його компетентність в написанні цих творів та оркеструванні їх.

П'ятий номер альбому це «More Than The Day Before». Дуже чуттєва пісня, яка розповідає історію кохання, по тривалості вона є коротшою за інші пісні, але тут ми чуємо більш наповнену гармонічну фактуру, та більш ясне проведення оркестру, він добре застосовує оркестр як акомпанемент який моментами нагадує супровід до мюзикла, з логічними переходами, в моментах пауз дуже добре прописані партії духових, коли контрапунктом застосовуються трелі флейти, або ходи кларнета вісімками.

Ми також чуємо чітку побічну тему яка з'являється на початку пісні та нею ж і закінчується в кінці. Вона проходить на початку у партії скрипок

у вигляді арпеджіо побудованими на тоніці та зменшеному тризвук (фа-ля бемоль-сі), це обігравання виникає на початку твору, потім фрагментами у середині композиції, та завершується тим самим проведенням, але вже не у партії скрипок, а у партії флейти. По самій формі побудови пісні, це нагадує більше романс чи баладу.

Шостий номер “I Hear a Symphony” є своєрідною драматургічною кульмінацією альбому. Що доволі характерно, у всіх творах крім першого і третього, всі треки починаються або соло, або соло з інструментом, (зазвичай фортепіано або гітара), після чого поступово вступає оркестр. Такий принцип розбудови оркестрового полотна є одним із найпоширеніших в академічній музичній традиції. В творі «Я чую Симфонію», провідною (як і у деяких інших піснях творів альбому) тема кохання. Разом із тим слід звернути увагу, що завдяки використанню симфонічного оркестру, чудовому інструментуванню та використанню класичних композиційних прийомів вибудовування оркестрової фактури на перший погляд банальні теми набувають небувалих драматичних барв і викликають нові емоції.

The image displays a musical score for the song "I Hear a Symphony". It consists of two staves: a Piano accompaniment staff and a Vocals staff. The Piano staff is in 4/4 time, with a key signature of one flat (B-flat). The first measure of the Piano staff contains a half note chord of F4 and A-flat4, followed by five measures of whole rests. The Vocals staff is also in 4/4 time with the same key signature. It begins with a whole rest, followed by a half note G4, and then a series of eighth and quarter notes. The lyrics are: "I used to hear a sim-ple song that was un-til you came a - long. Now in its place is some-thing".

Тема будується на основі субдомінанти, збільшеного тризвуку та тоніки у соль мінорі.

Фактура достатньо насичена як для поп композиції, моментами дублює фортепіанну партію в перших та других скрипках. В творі порівняно з іншими піснями набагато менше тексту, та більше музичних проведень.

Зважаючи на настрій, цей твір нас інтуїтивно приводить до завершення альбому, що дуже чітко прослуховується в кульмінаційних моментах. І з точки зору розвитку оркестрової драматургії і загальної концепції альбому це останній кульмінаційний пункт, своєрідна фінальна емоція перед завершенням. Цікаво проходять ходи тріoley в початку фортепіанної партії, а згодом в цілому оркестрі. Твір сповнений віртуозністю, варіаційністю та дуже насиченим мелодизмом, де тема розвивається протягом усього твору, проходячи спочатку тільки в фортепіано, а згодом у кожній інструментальній секції оркестру, також ця варіаційність проявляється в швидких пасажах у струнній групі, а згодом у дерев'яно-духовій секції. Композитор вдало працює над музичним матеріалом, вміло його застосовує, та зберігає внутрішню форму. У мідній

групі часто використовуються низхідні ходи для того щоб додати більшого драматичного і емоційного підтексту.

Ця кульмінація є доволі яскрава , та показує нам чітко наповнену фактуру.

Це є остання чітко виражена кульмінація, яку ми чуємо в альбомі, тому що доходячи до самого останнього треку в альбомі, там ще буде

кульмінація, але вже більше як не основна, а як вже конкретні відголоски всього масштабу та того що було.

Заключна сьома композиція альбому “Photograph” є не лише драматургічним а й тематичним підсумком альбому. В музичному матеріалі твору тут бачимо немовби спогади про все що було в творі. Цей номер є логічно-послідовним завершенням всього альбому. Тут ми вже можемо сказати що всі пісні дійсно об’єднанні схожим характером , сюжетно-зображальними моментами та послідовною текстово-сюжетною лінією. В пісні також присутня кода, яка починається з 3 хвилини.

Оркестр починає послідовно програвати основну тему, після чого починається досить урочистий момент який в фрагменті переходить у розмір 3\4 де наслідує віденський вальс. Також цей фрагмент у розмірі 3\4 є досить схожим по характеру і темі на фрагмент музики із кінофільму «Лала-ленд» де композитором виступає Джастін Гурвіц.

Завершується твір на тремоло струнних із флейтою в досить тихій формі, що і завершує весь цикл творів.

Проаналізувавши альбом «**Symphony Sessions**» Коді Фрая, можемо зробити такі висновки:

- Підхід Коді Фрая до симфонічної драматургії альбому вписується у контекст класичної академічної оркестрової драматургії в якій оркестрова палітра є об’єднуючим елементом розрізненого музичного матеріалу. Так наприклад як показав аналіз між 1 твором прелюдією «Caves» є арка яка проведена до 2 твору «Underground» . Такі арки створюються малими фразами, які звучать як відлуння протягом усього альбому. Загалом

концепція альбому нагадує симфонію яка створена з розрізнених матеріалів, але має цілісну форму.

- музична мова і спектр інструментальних прийомів в альбомі містить багато впливів сучасної симфонічної академічної музики, що загалом відходить від традиційної для поп-музики лімітованої системи використання виразових засобів симфонічного оркестру. Так зокрема в творі «Underground» застосовуються звуко-зображальні образи в грі тромбонів, імітуючі звуки проїжджаючого поїзда. Імітація шуму моря в творі «Sailboat» в партії ударних та інших інструментів. Це підкреслює також вплив соноризму, розширених інструментальних технік, та інших авангардних течій на формування оркестрового письма Коді Фрая.

Аналіз альбому у контексті ширшої творчості Коді Фрая, може свідчити про початок емансипації в академічній музиці неконвенційних прийомів гри на музичних інструментах опрацьованих авангардними та нео-авангардними композиторами та виконавцями.

Оскільки маємо справу із зовсім свіжим альбомом, надзвичайно цікаво по гарячих слідах досліджувати реакцію суспільства на цю музику. Проведене у контексті дослідження опитування визначило великий потенціал використання симфонічного оркестру у контексті неакадемічної музики, а також готовність слухачів до сприйняття міжстильових та кроссекторальних експериментів, що розширюють обмежений горизонт мови поп-музики. Так зокрема усі без винятку респонденти , що взяли участь в опитуванні підкреслили своє зацікавлення експериментами із використання симфонічного оркестру в не академічній сфері та пошуками нових звучань.

Розділ 2 Використання авангардних композиторських прийомів у сфері неакадемічного кросоверу

В історії академічної музики XIX – XX століть багато написано про важливість контактів з іншими неакадемічними, незахідними музичними традиціями – захоплення музикою сходу в імпресіоністів, впливи ранньо джазових традицій в Даріуса Мійо, Моріса Равеля, Юлія Мейтуса, вихід у концептуальні позамузичні сенси у футуристів. Вихід у сферу літератури та театральної драматургії є досить традиційним для історії музики однак кросжанрові розширення в сторону візуального мистецтва та дизайну чітко означають нову логіку розуміння розгортання звукової тканини.

2.1. Короткий огляд еволюції кросжанрових експериментів у академічній та неакадемічній сферах

Наприкінці XX століття з'являється щораз більше творів у яких логіка розгортання звукової тканини продиктована різноманітними позамузичними чинниками. Сприйняття творум з виокремленого індивідуального феномену мігрує у контекст елементу у ширшому всесвіті чи то реального середовища існування людини чи то у вигаданому всесвіті на зразок комп'ютерної гри. Цікаво те, що подібні тенденції до кросжанрової трансформації де окремих творів мислиться лише як невелика частина більшого цілого простежується в академічній музичній традиції вже протягом кількох десятиліть. Тут варто згадати захоплення параболічними гіперболоїдами в музичних творах (“Metastasis”) та архітектурних проєктах (Павільйон фірми Philips) Янніса Ксенакіса чи суперструктуру Карлгайнца Штокгаузена, однак лише нещодавно з'явилися яскраво маніфестовані кросжанрові твори в яких, з одного боку чітко окреслена логіка розвитку драматургії звукової тканини, а з іншого боку ця логіка впливає із різноманітних елементів цифрової інтеракції звукової, візуальної, перформативної площини та аналізу даних.

Тут також можна пригадати своєрідні постгуманістичні роботи в яких композиція звукової тканини твориться не композитором а диктується даними із сенсорів, які зчитують активність інших живих істот. Чи не найхарактернішим прикладом є “Квартет для помідорів” Мацея Марковського.

Яскравим як в українському так і в європейському контексті є проєкт Pandemic Media Space, який виник у 2020 році як міжнародна кросжанрова платформа, організована українською та польською асоціаціями електроакустичної музики. Цей проєкт вирізняється не лише своєю багатожанровістю, але й потужною концептуальною основою, яка використовує складні алгоритми, наукові дані та інтерактивні мультимедійні технології. Кураторкою проєкту була Алла Загайкевич – відома українська композиторка, яка вже багато років працює у сфері електроакустичної музики і є чи не найвідомішою представницею української електроакустичної сцени у світі (цьогоріч також відзначена Національною премією України імені Тараса Шевченка).

«Pandemic Media Space» об'єднав 14 митців із України та Польщі, що представили оригінальні твори, створені на основі аналізу та художнього осмислення різних параметрів пандемії COVID-19 та супутніх соціальних і природних процесів. Твори цього проєкту розвивають ідею взаємодії музики з реальними науковими даними про кліматичні зміни, атмосферні явища, пандемічні показники, що трансформуються у звуковий матеріал за допомогою спеціальних алгоритмів та інтерактивних технологій.

І якщо в академічній сфері такі експериментальні підходи вже сприймаються досить звично, то впродовж останніх років особливо несподіваною є поява синтетичних, міжжанрових концептуальних творів/альбомів, які немовби віддзеркалюють вищезгадані процеси з боку

неакадемічної традиції. Серед яскравих прикладів такої тенденції можна назвати виконавицю Björk та її звукову інсталяцію **“Korsafn”** яку співачка створила спеціально для готелю Sister City в Нью-Йорку. Цей твір в свою чергу використовує штучний інтелект для обробки даних про погоду в реальному часі (швидкість вітру, хмарність, атмосферний тиск) і на їх основі генерує змінні хорові композиції з її архівних записів. Інсталяція сама по собі постійно створює змінюваний звуковий ландшафт, що реагує на навколишнє середовище, перетворюючи весь готель в живу аудіоекосистему.

Мультимедійний музично-художній проект "Tall Tales" (2025) Тома Йорка (Radiohead) та електронного продюсера Марка Прітчарда й візуального художника Джонатана Завади демонструє особливий підхід до міжджанрового мислення. Warp Records випустив цей проект, який представляє комплексне поєднання електронної музики з CGI-анімацією та естетикою відеоігор, а також кінематографічним розвитком наративу.

Tall Tales зосереджується на дослідженні взаємодії людини з цифровими технологіями, включаючи штучний інтелект та автоматизовані творчі процеси, а також кризи авторства в епоху машинного відтворення. Візуальні матеріали, створені вручну людьми, отримали широке тлумачення як твори, створені штучним інтелектом, що стало концептуальною іронією, яка викриває фундаментальну недовіру до людської творчості під час технологічного насичення. Через свою роботу Tall Tales представляє сучасне цифрове мистецтво, а також надає критичний аналіз теми.

Музична основа проекту включає синт-поп з елементами дабу та краут-року разом з електронними акустичними модифікаціями. Вокальні лінії Йорка рухаються між віддаленою інтонацією та емоційною інтенсивністю,

створюючи таким чином повну звукову драму в поєднанні з електронними текстурами Прітчарда. Проєкт містить кілька треків, зокрема «**The Spirit**» та «**This Conversation Is Missing Your Voice**», які містять незалежні відео епізоди, що разом утворюють лінійний фільм як повнометражне візуальне продовження альбому.

Також у цьому контексті варто згадати альбом 2014 року **“You're Dead!”** американського музиканта та продюсера відомого під сценічним ім'ям Flying Lotus. Цей альбом поєднує в собі синтез електроніки, джаз-ф'южн, хіп-хопу та експериментального імпровізаційного стилю. Цікаво, що окрім численних звукових та композиційних експериментів альбом вибудовується довкола філософської концепції смерті, трансцендентності та переродження. Серед долучених до створення цього альбому такі видатні музиканти нашого часу, як Гербі Генкок.

Також цікаву інтеграцію спостерігаємо в альбомі Oneohtrix Point Never під назвою **“Age of”**. Цей альбом 2018 року поєднує пост-електроніку, численні алюзії до барокової традиції та їх авангардну реінтерпретації і своєрідну дещо панково-пост-можерністичну поп-деформацію. Стилiстична фрагментація показує як музика трансформується від ідеальної алюзії до барокової клавiрної музики клавiрної музики через віртуозні клавiрні пасажі до химерних синтезованих хоралів.

Також своєю різноманітністю захоплює ще один чудовий приклад неакадемічного кросоверу - альбом Юліанни Барвік (Julianna Barwick) з 2013 року затитулований **“Nepenthe”**. Альбом поєднує в собі цікаві жанрові експерименти на прикладі ембієнту, вокальної монодійної та хорової імпровізації разом з електроакустикою. В творах присутній вплив сталих традицій григоріанських хоралів, а також сучасного спірічуелсу. Із академічної традиції в цей альбом проникають техніки письма та

композиторські прийоми характерні творчості Гії Канчелі, Арво Пярта та Джона Тавенера. Однак чи не найяскравішим явищем у сфері неакадемічного кросоверу впродовж останніх років став концептуальний альбом Беара МакКрірі «**The Singularity**»

2.2. Загальна характеристика та аналіз концептуального альбому «The Singularity» Беара МакКрірі

Концептуальний альбом «**The Singularity**» Беара МакКрірі є глибоко продуманим і багаторівневим музично-драматичним твором, що інтегрує симфонічний оркестр, електронні звучання, рок та етнічні мотиви у складну та багатогранну структуру. Цей альбом є частиною більшого мультимедійного проєкту, пов'язаного з графічним романом та концертними виступами, створюючи інтерактивний наративний простір, у якому піднімаються фундаментальні філософські та етичні питання щодо природи людської свідомості, технологічного прогресу та його впливу на майбутнє людства (McCreary, 2024).

Концептуальний альбом «**The Singularity**» композитора Беара МакКрірі – це амбітна мультимедійна ініціатива, що поєднує різноманітні музичні стилі, серед яких симфонічна музика, рок, електроніка та етнічні мотиви, формуючи глибоку, драматично насичену аудіовізуальну картину. Цей альбом є частиною масштабного проєкту, що включає концертні виступи та графічний роман, створюючи простір для взаємодії з публікою на кількох рівнях. МакКрірі через цей твір досліджує важливі філософські питання про майбутнє людства, природу людської свідомості та вплив технологічного прогресу на особистість і суспільство.

Ідея створення альбому виникла у композитора в період творчого вигорання, коли, досягнувши успіху у кіномузиці, МакКрірі відчув втрату особистої творчої свободи. Це спонукало його переглянути архіви своїх

попередніх робіт, що накопичилися за чверть століття – різноманітні замальовки, нереалізовані партитури та записи. Саме з цього моменту почався процес створення унікального авторського музичного простору, який став фундаментом альбому «The Singularity».

Початковою точкою натхнення стала композиція «Escape from the Machines», написана Беаром МакКрірі ще у студентські роки. Її агресивний, енергійний стиль з рок-елементами і яскравими інструментальними партіями став визначальним для всього альбому. Саме в цей період композитор вирішив нарешті реалізувати свою давню мрію – створити повноцінний рок-альбом, який би інтегрував у себе симфонічні оркестрові звучання та елементи інших жанрів.

У вересні 2019 року МакКрірі почав активно працювати над новими композиціями, що в результаті сформували основу альбому. Перші замальовки були насичені металевими рифами гітар, емоційно-динамічними оркестровими партіями та етнічними перкусіями, що відображає його багатогранний музичний досвід. Композиції, такі як «The Last of the Old Gods» і «Industrial Revolution», поєднали жорсткі рокові ритми з театральністю симфонічного оркестру, створюючи драматичні історії, які вимагали подальшої сюжетної інтеграції.

Згодом виникла ідея створити концептуальну лінію, яка об'єднала б усі композиції в єдиний наратив. Так з'явилися «Antikythera Mechanism», «The Automaton's Heart» та інші композиції, наповнені механічними звуками, що символізували технологічний прогрес і його вплив на людину. Композитор поступово усвідомив, що створює не просто музичний альбом, а цілу історію, яка може бути розширена через графічний роман і мультимедійні виступи.

Для розширення концепції альбому до проєкту був залучений брат Беара – Брендан МакКрірі, який став автором текстів і співпродюсером. Саме Брендан привніс у композиції глибокий ліричний вимір, що допомогло розкрити емоційний зміст музики. Брендан перетворив складні ідеї МакКрірі на зрозумілі для широкого слухача історії, використовуючи наукові та науково-фантастичні сюжети як метафори для вираження універсальних людських переживань.

В основі сюжету лежить історія про безсмертну істоту на ім'я Блакитні Очі, яка подорожує крізь різні світи й часи в пошуках загадкової жінки з Жовтими Очима. На шляху їх переслідує зловісний персонаж, Червоноокий, що втілює в собі ентропію і руйнування. Цей конфлікт є рушійною силою драматургії, яка структурно поділяє альбом на чотири основні частини.

Перший акт альбому знайомить слухача з основними героями, розкриваючи їхні початкові мотивації та взаємозв'язки. Персонаж Блакитні Очі представлений як вразливий, але наполегливий герой, який розповідає про свої численні смерті в минулих життях у спробі розгадати таємницю власного існування та зв'язок із Жовтими Очима. Монолог, виконаний актором Лі Пейсом, супроводжується музичними варіаціями на тему композиції «Antikythera Mechanism», що створює атмосферу таємничості та передчуття неминучих змін.

Другий акт зосереджений на загостренні конфлікту. Персонаж Червоноокий постає як потужна та неоднозначна фігура, здатна викликати співчуття і одночасно вселяти жах. Монолог, який виконав актор Раян Герст, характеризується драматичним зростанням напруги та кульмінацією, що демонструє неминучість катастрофи: «Тоді подивись в мої очі, щоб у свої останні миті зрозуміти, що твій страх виправданий». Музична

драматургія у цьому акті підкреслена оркестровими аранжуваннями, що надає сцені кінематографічного масштабу.

Третій акт демонструє внутрішню боротьбу і пошук відповідей. Монолог Жовтих Очей, виконаний Данаї Гурірою, розкриває складний емоційний світ персонажа, який за зовнішньою стриманістю ховає глибоку вразливість. Музичний супровід базується на гармонії композиції «Туре III», створюючи ефект глибокої емоційної медитації.

Останній акт альбому символізує завершення подорожі героїв і відповідає за розв'язку сюжетної лінії. В музичному плані цей розділ характеризується багат шаровими композиціями, що поєднують оркестрові партії, рок-елементи та електронні вставки, які відображають комплексність і неоднозначність фіналу.

Особливо цікавим є аналіз процесу створення альбому, де Беар МакКрірі співпрацював з багатьма візуальними митцями, що відобразилося у взаємному збагаченні музичних та візуальних компонентів проєкту. Наприклад, створення обкладинки альбому відбулося у співпраці з графічним дизайнером Джоном Хофштеттером. Після року експериментів та десятків варіацій було створено образ, який, на думку МакКрірі, став візуальною іконою всього проєкту. Це зображення поєднує в собі абстрактність та символічність, що дозволяє інтерпретувати його різними способами — як чорну діру, затемнення, зіницю ока чи конус динаміка, залежно від сприйняття глядача.

Важливу роль у драматургічній структурі альбому відіграють монологи, виконані акторами світового рівня. Ці драматичні інтерлюдії поділяють альбом на чотири частини, кожна з яких відповідає різним драматичним фазам сюжетної лінії. Використання кінематографічного підходу до запису монологів, супроводжуваних оркестровою музикою, створює ефект

синергії між музикою і драматичним текстом, що посилює емоційне сприйняття слухача. Наприклад, монолог персонажа Вогняні Очі, виконаний актором Раяном Герстом, відзначається поступовим нагнітанням емоційної напруги, що підкреслюється музичним супроводом, який звучить як саундтрек до фільму. Цей підхід є новаторським у контексті сучасних концептуальних альбомів.

Візуальний аспект графічного роману також відіграє значну роль у науковій новизні дослідження. Кожен розділ роману був створений різними художниками, що дозволило представити кожен композиційний альбому унікальною візуальною мовою. Наприклад, художник Едуардо Ферігато створив концептуальні малюнки для головних персонажів і ключових сцен, що дозволяє розширити візуальну палітру альбому.

Драматургічна побудова «The Singularity» перегукується з класичними літературними та музичними творами, в яких також застосовуються кросжанрові взаємодії. Одним із яскравих літературних прикладів є роман «Хмарний атлас» Девіда Мітчелла, де різні історії та жанри переплітаються в єдиному наративі, утворюючи складну драматургічну структуру. Також можна згадати про твір «Доктор Фаустус» Томаса Манна, де музика та література поєднуються для розкриття екзистенційних питань через біографію вигаданого композитора.

Серед музичних аналогій варто виділити концептуальний альбом «The Wall» гурту Pink Floyd, який об'єднує рок-музику, театральні монологи та кінематографічну естетику, створюючи глибокий і багатошаровий твір. Також альбом «Operation: Mindcrime» гурту Queensrÿche, що розповідає єдину історію через рок-оперу, зберігаючи послідовну драматургію й інтегруючи в себе елементи театального мистецтва та класичної музики.

Таким чином, альбом «The Singularity» Беара МакКріпі є сучасним прикладом складної міжжанрової взаємодії, де літературна драматургія, театральне мистецтво та музичне виконання поєднуються в єдине цілісне переживання, дозволяючи слухачу не лише насолоджуватися музикою, але й занурюватися в глибокий та змістовний сюжет.

2.3. Концептуальні та структурні аспекти альбому

Загалом, у музичному плані альбом «The Singularity» яскраво виділяється унікальністю симбіозу оркестрових партій, важких рокових звучань та електронних елементів, що створюють новий стильовий синтез, притаманний лише цьому альбому. Звертаючись до теми концептуальних аспектів альбому пісня «Antikythera Mechanism» торкається теми людської пам'яті та механістичності буття, порівнюючи людську свідомість із стародавнім складним механізмом. «Industrial Revolution» є алегорією сучасного світу, що потрапив у пастку нескінченного виробничого циклу, який перетворює людину на частину механізованого процесу. Цей образ посилює соціокритичну складову альбому, яка наголошує на втраті індивідуальності та автентичності у технологічно залежному суспільстві.

Пісні «Roko's Basilisk» і «Type III» представляють собою поглиблене осмислення технологічного розвитку, використовуючи концепції, відомі з філософії трансгуманізму та футурології. Альбом також рефлексує над тим, як технології змінюють людські відносини. У композиції «The Automaton's Heart» технологія виступає як метафора любові та людських почуттів, що загострює питання про можливість щирих емоцій у штучно створеному середовищі.

Таким чином, концептуальний альбом «The Singularity» Беара МакКріпі є глибоким художнім осмисленням складних і актуальних проблем сучасного суспільства. Через музику, образи та драматичні монологи автор ставить

перед слухачем фундаментальні запитання про сутність людини, майбутнє і можливі шляхи розвитку людства в умовах нової технологічної реальності.

Структурна організація альбому «The Singularity» Беара МакКріпі складається з двадцяти п'яти композицій, що формують чітко визначені драматургічні частини, кожна з яких має окрему концепцію і виконує специфічну роль у загальній сюжетній лінії альбому.

Вступна частина альбому представлена увертюрою «Overture», яка встановлює музичний і тематичний контекст, готує слухача до основних тем та мотивів. У цій композиції використані широкі оркестрові полотна, які вводять головні лейтмотиви та створюють початкову атмосферу епічності та загадковості.

Основна дія альбому («The Rise of Machines») починається композицією «Escape from the Machines». Цей трек відкриває серію композицій («Industrial Revolution», «Rage Child», «Antikythera Mechanism»), що розгортають конфлікт, демонструючи зіткнення головних героїв сюжету. Кожна з цих композицій поєднує елементи важкого року, металу та симфонічної музики, відображаючи агресію та напругу цього етапу сюжету.

Кульмінаційні моменти («Red Eyes», «Type III», «Roko's Basilisk») становлять третю фазу альбому, яка характеризується найвищою драматичною напругою. «Red Eyes» є центральною драматичною композицією, що символізує руйнівну силу де головний антагоніст проводить свій монолог, розповідаючи про те, щоб головний герой прийняв страх який на його думку є неминучим. «Type III» досліджує фантастичний сценарій контакту з розвиненою цивілізацією і відображає людські прагнення та страхи перед невідомим. «Roko's Basilisk» поглиблює екзистенційні питання глобальних проблем XXI століття.

Переломним моментом є композиція «The End of Tomorrow», що завершує кульмінаційну фазу і розпочинає рефлексивну частину альбому. Вона

символізує прийняття незворотності змін і втрату колишнього способу існування.

Наступна частина альбому («Reflection and Consequence») складається з композицій, які пропонують осмислення та рефлексію над наслідками конфлікту. Тут представлені такі композиції, як «Incinerator», «Midnight Sun», і «Syzygy», які містять в собі елементи саморефлексії, критичного переосмислення подій та пошуку нових сенсів у світі, зміненому технологіями.

Завершальна частина альбому («Tears of the Dead Life») складається з композицій «Leviathan», «First Day Out», і фінальної епічної композиції «Tears for the Dead Life». Ця частина пропонує глибокий філософський аналіз і підводить підсумок основної драматургічної лінії альбому. «Tears for the Dead Life» завершує альбом потужним музичним фіналом, у якому поєднуються симфонічні оркестровки, рокові партії та імпровізаційні соло на гітарі, що символізують втрату і водночас сподівання на можливість нового початку.

Таким чином, структурна організація альбому «The Singularity» чітко розмежовує чотири основні фази:

1. Увертюра і вступ (1 композиція: «Overture»).
2. Основна дія та конфлікт (5 композицій: «Escape from the Machines», «Industrial Revolution», «Rage Child», «Antikythera Mechanism», «The Automaton's Heart»).
3. Кульмінація та емоційна вершина (4 композиції: «Red Eyes», «Type III», «Roko's Basilisk», «The End of Tomorrow»).
4. Рефлексія та наслідки (7 композицій: «Incinerator», «Midnight Sun», «Syzygy», «Leviathan», «First Day Out», «Last Stop», «Tears for the Dead Life»).

Кожна композиція в межах цих фаз виконує специфічну драматургічну

функцію, а їхнє послідовне розташування забезпечує динамічний розвиток сюжету і емоційну цілісність альбому. Завдяки такій структурній організації «The Singularity» стає цілісним і завершеним музично-драматичним твором, який пропонує слухачеві багатогранне осмислення складних екзистенційних питань у контексті технологічної еволюції людства.

1. **Overture** (1:02) Інструментальний вступ до альбому, що відіграє роль увертюри у класичному розумінні. Тут звучать головні лейтмотиви, які будуть розвинені впродовж усього альбому. Оркестрова палітра поєднується з легкими електронними текстурами, створюючи відчуття початку чогось непередбачуваного. Це своєрідний тематичний портал, що готує слухача до подорожі між світами. Також в увертюрі присутні фольк мотиви, імітаційні елементи за допомогою голосу, звукове нашаровування.

2. **Redshift** (4:07) — feat. Brendan McCreary Назва пісні є метафорою соціального й емоційного віддалення. Гармонічна основа створена на основі поступово зникаючих акордових послідовностей, які наче зникають у просторі. Вокал Брендена передає особисту ізоляцію, емоційну втому та спробу відновити контакт із втраченим світом. Музично — це синтез інді-року з елементами електроніки. Твір має важкий вокальний Скрім, який заповнює фактуру пісні, за рахунок відсутності пауз. Ударні не втрачають темп, а навпаки все більше нагромаджують форму композиції.

3. **Incinerator** (3:41) — feat. Serj Tankian Одна з найагресивніших композицій альбому. Твір розпочинається з важкого гітарного рифу, переходячи в страхітливий по своїй природі вокальний скрім. Після важкого вступу ми чуємо першу мелодичну лінію пісні, яка супроводжується струнною групою, гітарами та ударними інструментами. Стилистично пісня відсилає нас на ще одну композицію гурту System of A

Down **“Chop Suey!”**, що логічно, так як вокалістом групи є сам Серж Танкян, і відповідно пісня **“Incinerator”** набула відповідно схожого характеру. Текст пісні та вокал відсилають до образів руйнації, очищення вогнем та гніву. У музиці поєднано важкий індастріал-метал із симфонічними елементами, що створює ефект апокаліптичної трансформації. В ритміці відчутний неспокій, а вокальні вигуки Сержда символізують крик людства в момент зіткнення з нездоланною техносистемою.

4. **Event at the Horizon** (3:28) — feat. Esjay Jones Назва відсилає до фізичного поняття горизонту подій - межі, після якої немає повернення. Вступ пісні має характерні східні мотиви. Композиція поєднує жіночий вокал з тривожною гармонією та ламаною ритмікою, створюючи атмосферу втрати контролю. Це одна з композицій, що на рівні драматургії позначає момент, коли людство починає втрачати віру в те що все буде добре, текст пісні розповідає нам про те що війна неминуча, і власне цей важкий гітарний риф з важким роковим скрімом відчувається як крик душі про допомогу.

5. **Type III** (5:12) — feat. Rufus Wainwright Центральна композиція концептуального ядра альбому. У вокалі Руфуса Вейнрайта втілено тугу за недосяжним — технологічним раєм, з якого головний герой змушений повернутись у реальність. Твір можна охарактеризувати як оркестрова рок опера, яка набуває рис епічної елегії. Фрагментами мідні гліси мають інтонаційний настрій який дуже схожий на музику Людвіга Йоранссона до кінофільму “Оппенгеймер”. Гітарне соло проходить як каданс, та надає твору більшої цілісності. Завершується композиція фрагментарною імітацією початкової теми пісні.

6. **Blue Eyes (1:11)** — монолог, feat. Lee Pace Перший із трьох монологів, що поділяють альбом на фази. У виконанні актора Лі Пейса ми чуємо внутрішній голос героя, який згадує про власні смерті та реінкарнації. Оркестровий фон створює ефект глибокого інтимного простору, де слухач стає свідком сповіді. Цей трек слугує поворотною точкою драматургії з особистої пам'яті починається розкриття більшої історії. Цей монолог надає альбому театральності.

7. **Antikythera Mechanism (4:41)** — feat. Raya Yarbrough У вокалі Райї Ярбро звучить містична елегійність, підкреслена глибокими оркестровими регістрами. Звуки заведення годинників, та механічних приладів на початку пісні відсилає нас до найбільш відомого альбому у стилі психоделічного року “The Dark Side of The Moon” гурту Pink Floyd, творчістю якого також захоплювався композитор. Це одна з найпоетичніших композицій альбому. Оркестрова фактура додає звукозображальних образів.

8. **The Automaton's Heart (4:13)** — feat. Brendan McCreary Символічна розповідь про механічне серце, що прагне кохання. Композиція є алюзією на романтичну традицію фантастики й водночас соціальну сатиру. Музика містить струнні ритмічні фігури, які імітують рухи механізму, на фоні яких розвивається трагікомічна вокальна лінія. Використання slap-басу і нестандартних синкоп створює унікальний звуковий простір. Пісня містить фіксовану електроніку, яка проходить протягом цілого твору, що може нас звертати до композиторської техніки ХХ століття “Musique concrète”.

9. **Industrial Revolution (4:07)** — feat. Asdrú Sierra Ця композиція є своєрідною музичною хронікою індустріального пригнічення. Оркестр тут

виступає не як піднесена сила, а як машина, що давить. У вокалі Асдру Сієрри чується іронія, втома і приховане бунтарство. Механічні ритми, гудіння та звуки парових двигунів створюють образ заводського пекла, що також нас відсилає на перші брюїтистичні та футуристичні експерименти композиторів XX століття .

10. Tatarigami (3:57) — feat. Brendan McCreary Назва треку походить від японської міфології, де Tatarigami — це дух, який приносить катастрофу. Композиція поєднує фолкові перкусії з металевими гітарними рифами, передаючи дух несамовитого ритуалу. Вокал Брендана звучить як заклинання, що супроводжується напруженими ритмами, збудованими на нестабільних метричних структурах. Гармонічна мова композиції еволюціонує від медитативного спокою до вибухового хаосу, уособлюючи внутрішній конфлікт головного героя.

11. Exiles (4:42) — feat. Grioagair, Billy Boyd Це одна з найбільш ліричних композицій усього альбому. На початку пісні ми чуємо використання шотландської волинки і чоловічого ансамблевого співу разом з гітарними акордовими ударами. У ній звучить тема вигнання, втрати дому та спроби повернення до втраченого. Вокальні лінії мають народну природу, відсилаючи до шотландської баладної традиції. Музика розгортається як епічна балада з поступовим наростанням драматизму, і водночас зберігає камерність. У струнних оркестрових партіях відчувається гіркота розлуки, а вокальні дуети символізують багатоголосся внутрішніх голосів вигнанців.

12. Midnight Sun (3:21) — feat. Brendan McCreary Композиція в стилі містичного ритуалу. Базується на пульсуючому ритмі, що імітує шаманські барабани північних народів. Назва символізує межовий стан — ніч, що не настає, стан очікування катарсису. Гармонії побудовані на остинатах, які

повторюються, ніби у трансі, створюючи відчуття зупиненого часу. Вокал звучить як молитва — глибока, медитативна, зі світлом у фіналі.

13. Red Eyes (1:55) — монолог, feat. Ryan Hurst Другий монолог альбому — кульмінаційний момент історії. Персонаж Вогняні Очі у виконанні актора Райана Герста виступає антагоністом, що несе ентропію та руйнування. Мова монологу — суміш філософського рефлексування та погроз. Музичний супровід насичений низькими струнними, тембровими шумами, що поступово перетворюються на лавину звуку. Це своєрідний музично-драматичний вибух, після якого все змінюється.

14. Last Stop (3:39) — feat. Brendan McCreary Композиція в стилі thrash metal, написана у складному розмірі 7/4. Ліричне наповнення — це крик душі персонажа, який відчуває себе зрадженим, викинутим із системи. Текст - це поєднання сарказму й болю, а музика - агресивна, з різкими контрастами між секціями. Гітарні рифи та перкусія формують відчуття небезпеки та нестабільності. Це один із найбільш емоційно зневажливих треків усього альбому.

15. Roko's Basilisk (4:17) — feat. Jens Kidman На початку пісні використовується звуковисотний мікротональний ударний інструмент гемалан, який створює містичну атмосферу твору. Вокал Єнса Кідмана (Meshuggah) подано як крик одержимого пророка. Музика - це хаотичне зіткнення індастріалу, металу і електроніки. Лейтмотив «too late» набуває форми мантри, що закарбовується у свідомість. Вся композиція звучить як попередження людству про фатальну ціну самовпевненості. Вокаліст використовує вокальну техніку гроулінгу.

16. First Day Out (4:52) — feat. Mega Ran Футуристичний трек з елементами хіп-хопу, синтвейву і року. У тексті присутній образ першого дня після визволення або пробудження. Меган Ран римує про трансформацію та

пошук істини. Музично це перехідний трек, що поєднує стилі та вводить нового персонажа, який приносить нову перспективу. Використання електронного біту й синкопованих фраз створює ефект пульсуючого мислення. Цей твір по своїй побудові відрізняється від попередніх треків альбому, виглядає характерно відмінним від того що ми чули раніше, але оркестр проводить тематичний матеріал який об'єднує твір до цілісної форми в рамках альбому.

17. Rage Child (4:12) — feat. Brendan McCreary Енергійна композиція про відчуження, бунт і несамовиту потребу прорватися крізь стіну. Назва символізує дитину, яка виросла у гніві світу, де штучне витіснило справжнє. Музика побудована на неочікуваних гармоніях та різкій зміні темпів. Протягом всього треку бас гітара за допомогою техніки слепу, тримає темп не даючи пісні збавити напругу. Вокал крикливий, рваний, ідеально поєднується з хаотичним інструменталом. У фіналі несподіване затишшя, яке натякає на емоційне виснаження героя.

18. Syzygy (3:03) — feat. Brendan McCreary Назва пісні відсилає до астрономічного явища, коли небесні тіла вирівнюються в одну лінію, символ очікування гармонії, що ніколи не настає. Композиція є сатирою на нарцисизм і егоїзм, а саркастичний текст («вранці викинь усі виделки й ложки, залиш тільки ножі») ідеально підкреслює тональність пісні. Стилiстично трек поєднує панк, фанк і нову хвилю, а музика звучить як внутрішній монолог персонажа, який вимагає від світу обертатися навколо нього.

19. Escape from the Machines (4:03) — feat. Slash, Joe Satriani Композиція, з якої все починалося, написана ще в юності, вона стала однією з основ концепту альбому. Вибухова суміш прог-металу, оркестрової динаміки і гітарної віртуозності, підсиленої соло Сатріані та рифами Слеша. Трек

символізує спробу героя вирватися з механічного світу, втекти від алгоритмів і повернути собі контроль. Ритмічно насичена, емоційно заряджена пісня. Оркестрова палітра дуже добре поєднується разом з гітарним проведенням. Цей твір є особливий ще тим, що тут немає вокалу, твір як і увертюра являється повністю інструментальним, що робить його одним із основних треків які ми аналізуємо в альбомі.

20. Rallying Cry (4:31) — feat. Eivør Пісня є бойовим гімном — голосом повстання. Вокал співачки Eivør, виконаний у скандинавському стилі, надає композиції етнічної глибини та духу єдності. Оркестрово-перкусійна основа створює атмосферу церемоніального заклику, а мелодія досить ритмічна, напружена, спонукає до дії. Один із треків, що уособлює момент мобілізації сил перед кульмінацією.

21. The Last of the Old Gods (4:49) — feat. Sigurjón Kjartansson Композиція поєднує нордичний епік із роком, а вокал Сігурйона звучить як голос забутого божества. Тематично пісня розповідає про вимирання старих міфів і про те, як королівство старих богів помирає. Музично - це повільний, розповідально оркестровий трек, з використанням хоралів, гітар і духових інструментів. По великому рахунку ми маємо сучасну інтерпретацію народних легенд скандинавських народів.

22. Leviathan (4:14) — feat. Corey Taylor Назва вказує на монстра з біблійної та політичної символіки. Вокал Корі Тейлора звучить як крик долі, що проривається крізь хаос. Композиція має структуру спіралі. Музика наростає, обертається, захоплює. Це гімн надлюдської сили людини, якій підвладне все, але яка залишається невловимою. Потужний металевий трек з поліфонічними фрагментами і масштабною оркестровкою.

23. **Yellow Eyes** (1:37) — монолог, feat. Danaï Gurira Останній монолог в альбомі — сповідь Жовтоокої. Вона говорить з позиції спостерігача, а її голос сповнений людяності й стриманої ніжності. Данай Гуріра озвучує персонажа, який дає змогу слухачеві зрозуміти істинну природу конфлікту. Оркестровий супровід містить варіацію на тему «Type III» — ніби переосмислення попереднього досвіду. Це точка просвітлення й визнання.

24. **The End of Tomorrow** (10:49) — feat. Slash, Brendan McCreary Епічна кульмінація альбому. У ній втілено всю тематику від падіння до відродження. Музика багатопланова: від інтимного вступу до грандіозного фіналу з гітарним соло Слеша. Твір включає в себе початкові елементи увертюри. Оркестрові, електронні та рокові елементи зливаються в один потік. Вокал Брендана глибокий, страждальний, пророчий. Це момент катарсису, де з попелу постає новий світ.

25. **Tears for the Dead Life** (6:23) — feat. Morgan Sorne, Buck Dharma Фінальна композиція альбому, елегія втрати та гімн відродження. Голос Моргана Сорна звучить як молитва, тоді як гітара Бака Дарми наче крик душі. Музика повільно розгортається, награвуючи емоції. Цей трек закриває альбом, залишаючи слухача на порозі нового світу: очищеного, усвідомленого, готового до переродження. В фінальному творі відчувається більш світла гармонія, сповнена надії, наче все ще має сенс, і надія не помре.

Завершення альбому «The Singularity» є не крапкою, а комою, натяком на продовження шляху, який розпочався з особистої трансформації композитора і завершився творенням цілого художнього всесвіту.

2.4. Музичні особливості та прийоми. Оркестрове письмо «The Singularity» Беара МакКріпі

Оркестрове письмо Беара МакКріпі в альбомі «The Singularity» є яскравим прикладом сучасної композиторської практики, яка поєднує класичні

традиції симфонізму з новітніми технологіями звукозапису та кросжанровими експериментами. Для реалізації цього масштабного музичного твору були залучені Будапештський музичний оркестр та Словацький національний симфонічний оркестр, що свідчить про високий рівень виконання та звучання оркестрових партій.

Особливістю оркестрового письма МакКрірі є його кінематографічність, що виражається в насиченості оркестрових барв, драматичних контрастах і ретельно вибудованій динаміці. Автор застосовує широкий спектр оркестрових технік від традиційних класичних прийомів (наприклад, у використанні оркестрових tutti та виразних сольних інструментальних партій), до сучасних сонористичних та алеаторичних елементів, які додають фактурі оркестру інноваційності та сучасності.

Альбом «The Singularity» також вирізняється ретельно продуманою драматургічною структурою оркестрової палітри. Відкриваюча композиція «Overture» знайомить слухача з основними мотивами, які згодом розвиваються та трансформуються в інших композиціях альбому. Оркестр у цьому випадку виконує роль не лише акомпанементу, але й ключового елемента драматургії, що об'єднує музичний матеріал у єдину цілісність.

Особливе місце в оркестровій палітрі альбому займають струнні інструменти. Вони створюють як мелодичні лінії, так і атмосферні фони, надаючи музиці глибини та емоційної насиченості. Наприклад, у композиції «Antikythera Mechanism» струнні інструменти виконують розгорнуті партії, які переплітаються з електронними звучаннями, створюючи незвичайні тембральні комбінації та підсилюючий ефект неземної атмосфери.

Ще одним характерним елементом оркестрового письма МакКрірі є активне використання духових інструментів, зокрема мідних, які додають музиці епічності та драматизму. У композиціях на кшталт «Rallying Cry» і «The End of Tomorrow» мідні духові виконують героїчні фанфарні мотиви,

які підкреслюють кульмінаційні моменти сюжету і підсилюють загальну емоційну напругу.

Ударні інструменти також відіграють важливу роль у формуванні звучання альбому. Використовуючи широкий спектр перкусії, від традиційних оркестрових барабанів до етнічних та електронних інструментів, МакКрірі досягає різноманітних тембральних ефектів, які підтримують динаміку і ритмічну напругу твору. Композиція «Escape from the Machines» демонструє вміле використання ударних інструментів для створення потрібної атмосфери.

Однією з визначальних рис альбому «The Singularity» є його міжджанрова природа. У ньому органічно поєднані симфонічна музика, рок, електроніка і навіть елементи фолку та етнічних музичних традицій. Завдяки цьому МакКрірі вдалося створити унікальний музичний простір, який розширює межі традиційних жанрових визначень.

Наприклад, композиція «Midnight Sun» поєднує в собі етнічні перкусивні звучання з класичними оркестровими мотивами, що створює атмосферу містичної церемонії. Водночас, композиція «Incinerator» використовує важкі рокові гітарні рифи у поєднанні з оркестровими тутті, створюючи потужний драматичний ефект.

Електронні звучання, що використовуються в альбомі, доповнюють оркестрові партії, додаючи сучасності та футуристичної атмосфери. У композиції «Redshift» електронні арпеджіо взаємодіють з класичними оркестровими мотивами, створюючи звуковий простір, який нагадує про науково-фантастичні теми та технологічний прогрес.

Унікальним прийомом у альбомі є тісна взаємодія традиційних інструментів з електронними елементами. Електроніка символізує технологічні аспекти наративу, що веде слухача до усвідомлення конфлікту між природним та штучним, між емоціями та раціональністю, між людством та створеними ним технологіями. Треки «Incinerator» і «Event at

the Horizon» особливо демонструють цю динаміку, інтегруючи жорсткі електронні ефекти з класичними оркестровими тембрами.

Окрім оркестрових та електронних елементів, у творі активно використовуються етнічні інструменти, такі як яванський гамелан, монгольський морінхур, нікельхарпа, волинки та інші. Їх звучання надає музичному полотну автентичності та культурної різноманітності, підкреслюючи глобальний і універсальний характер тематики сингулярності.

Важливим компонентом драматургії альбому є використання монологів, виконаних професійними акторами. Райан Герст (Червоноокий) надає персонажу драматичну напруженість та загрозливість. Лі Пейс (Блакитноокий) демонструє глибину внутрішніх переживань, додаючи людяності й реалістичності образу. Данай Гуріра (Жовтоока) майстерно передає загадковість та складність свого персонажа, доповнюючи психологічний аспект твору (McCreary, 2024).

Завдяки своєму амбітному розмаху та неперевершеному творчому таланту, «Сингулярність» є шедевром як у світі музики, так і коміксів. Пристрасний проєкт МакКрірі - це сміливе дослідження космосу, поєднання минулого та майбутнього, металу та оркестру в унікальний досвід, не має аналогів у сучасній музиці. Завдяки участі музичних ікон та баченню легенд коміксів, цей проєкт не просто альбом - це захоплива подорож, яку ви найінтенсивніше переживете, слухаючи альбом та читаючи комікс одночасно.

Висновки

У процесі дослідження було визначено та проаналізовано історичні та культурні передумови запозичень досвіду композиторських технік та прийомів із академічної сфери у сферу неакадемічної музики (насамперед неакадемічного кросоверу). Логічно цей шлях розпочинається із запозичення використання звучання симфонічного оркестру та оркестраційних прийомів. На підставі огляду різних експериментів із застосуванням симфонічного оркестру в неакадемічній музиці спостерігаємо поступову трансформацію ролі оркестру із другопланового засобу ефектного аранжування до відповідної академічній традиції функції глибокого драматичного інструменту, здатного створювати наративну структуру, художню цілісність та темброву глибину. Приклади з творів Луї Армстронга, Френка Сінатри, гурту «Queen», Грегорі Портера, Джамали та інших демонструють поступове зростання значення симфонічного письма у неакадемічній музиці впродовж кількох останніх десятиліть, формуючи новий простір для експериментів. На підставі історичного огляду різноманітних процесів концептуальний альбом «Symphony Sessions» Коді Фрая було обрано як найяскравіший індикатор зазначених процесів із акцентом на ролі симфонічної драматургії.

На підставі аналізу проведеного в ході дослідження було оприаявлено кілька важливих особливостей:

1. Саме оркестрова мова і прийоми оркестрового письма почали відігравати роль об'єднуючого фактору у сфері неакадемічного кросоверу дозволивши еволюцію від простої збірки розрізнених треків/пісень до цілісної концептуальної та драматургічної композиційної структури;
2. Впродовж останніх років спостерігаємо процес емансипації прийомів опрацьованих авангардними композиторами впродовж другої половини XX на початку XXI століття. Це вже не лише елементи звукопису чи

звукоімітації а й кластери, мікротоновість і розширені інструментальні техніки. Таким чином оркестр і прийоми звукової трансформації опрацьовані в академічній сфері не лише відіграють функцію тембральної варіативності а набувають роль носія і виразника сенсів;

3. Інтерес неакадемічного музичного середовища до сфери експериментальних композиторських технік опрацьованих впродовж останніх десятиліть в академічному музичному середовищі виходить поза вузькі рамки прийомів тембральної драматургії чи звуковисотної організації матеріалу а набуває тяжіння до ширших міжжанрових експериментів, що розкривають потенціал взаємовпливів музичних та позамузичних чинників та детермінацію розвитку звукової тканини. Подібні до альбому Беара МакКріпі "The Singularity" роботи засвідчують емансипацію інтересу до мультимедійності та міжжанрових експериментів. Всі вищезгадані особливості засвідчують своєрідний злам у сфері неакадемічного кросоверу, що сприяє суттєвому розширенню аудиторії реципієнтів нішевих експериментів у сфері академічної музики.

Також у процесі дослідження було проведено опитування серед широкого кола респондентів (вибірка представляє як музикантів професіоналів, людей із базовою музичною освітою так і людей без жодної музичної чи мистецької освіти). Опитування засвідчило високий рівень інтересу аудиторії до симфонічних аранжувань у міжжанровому середовищі. Більшість респондентів зазначили, що оркестрова інтерпретація не лише збагачує фактуру, а й значно розширює емоційний діапазон твору, тим самим досягаючи глибшого залучення до мистецького об'єкта. Це додатково засвідчує існування запиту на міжстильову інтеграцію в масовій культурі.

Практичне значення дослідження полягає в тому, що його результати дозволяють більш точно проаналізувати кросжанрові можливості в освітній діяльності (включаючи навчання оркестровки, композиції, сучасних

мультимедійних форм), у розробці нових міжжанрових проєктів, а також у критичному осмисленні музики на межі академічного та неакадемічного простору.

Дослідження засвідчило, що попри усталене уявлення про чіткі кордони жанрів та ізольованість академічного та неакадемічного середовища музична практика останніх років демонструє тяжіння до синтезу музичних та художніх мов. Все це дає нам сміливість засвідчити із делікатним оптимізмом, що коло сучасних академічних композиторських технік та прийомів поступово стає також потужним засобом створення нових форм музичного мислення та художнього спілкування у діалозі з популярною культурою XXI століття, виявляючи потенціал взаємного підсилення та збагачення змістами і сенсами.

Список використаних джерел

1. Fry C. Biography URL: [<https://www.imdb.com/name/nm7335344/bio/>](Дата звернення 3.04.2025)
2. Major M. Cody Fry Releases «Symphony Sessions» The whole seven-song set was arranged with a 60-piece orchestra. URL: [<https://www.broadwayworld.com/bwwmusic/article/Cody-Fry-Releases-Symphony-Sessions-20220121>](Дата звернення 11.04.2025)
3. Walthall C. Cody Fry Brings Pop Music Symphony to Your Earbuds URL: [<https://americansongwriter.com/cody-fry-brings-pop-music-symphony-to-your-earbuds/>](Дата звернення 11.04.2025)
4. Schafer D. The Right Message at the Right Time With Cody Fry URL: [<https://www.theaquarian.com/2022/01/21/the-right-message-at-the-right-time-with-cody-fry/>](Дата звернення 12.04.2025)
5. Eason L. Interview: Cody Fry's Accidental Tiktok Fame & The Symphony Sessions' «I Hear A Symphony» URL: [<https://atwoodmagazine.com/ihase-cody-fry-interview-i-hear-a-symphony-music-premiere-symphony-sessions/>](Дата звернення 15.04.2025)
6. Cody Fry Biography by Matt Collar URL: [<https://www.allmusic.com/artist/cody-fry-mn0002894508#biography?1686556157935>] (Дата звернення 16.04.2025)
7. Cody Fry // Wikipedia.URL:[https://en.wikipedia.org/wiki/Cody_Fry](Дата звернення 16.04.2025)
8. Amore J. Cody Fry's Orchestrations Are Guaranteed To Make You Cry URL: [<https://studybreaks.com/culture/sounds/cody-fry-orchestrations/>](Дата звернення 17.04.2025)
9. Louis Armstrong written and fact-checked by The Editors of Encyclopaedia Britannica URL:

- [<https://www.britannica.com/biography/Louis-Armstrong>] (Дата звернення 17.04.2025)
10. Frank Sinatra Biography
URL: [https://en.wikipedia.org/wiki/Frank_Sinatra] (Дата звернення 17.04.2025)
11. Джамала Біографія
URL: [<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%94%D0%B6%D0%B0%D0%BC%D0%B0%D0%BB%D0%B0>] (Дата звернення 18.04.2025)
12. Lesley Sue Goldstein Biography
URL: [https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9B%D0%B5%D1%81%D0%BB%D1%96_%D0%93%D0%BE%D1%80] (Дата звернення 18.04.2025)
13. Charles Aznavour // Wikipedia : the free encyclopedia. – URL: [https://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Aznavour] (дата звернення: 10.04.2025).
14. Édith Piaf Biography URL:
[https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%95%D0%B4%D1%96%D1%82_%D0%9F%D1%96%D0%B0%D1%84] (Дата звернення 18.04.2025)
15. Jacques Brel Biography URL:
[https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%96%D0%B0%D0%BA_%D0%91%D1%80%D0%B5%D0%BB%D1%8C] (Дата звернення 18.04.2025)
16. Queen // Вікіпедія. – URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Queen> (дата звернення: 15.04.2025).
17. Bear McCreary . The Singularity: Journey to the Stage URL:
[<https://bearmccreary.com/the-singularity-journey-to-the-stage/>] (Дата звернення 20.04.2025)
18. Bear McCreary The Singularity: Three Monologues URL:
[<https://bearmccreary.com/the-singularity-three-monologues/>] (Дата звернення 22.04.2025)

19. Bear McCreary The Singularity: From Words to Images URL: [<https://bearmccreary.com/the-singularity-from-words-to-images/>] (Дата звернення 22.04.2025)
20. Bear McCreary The Singularity: Finding Story in Sound URL: [<https://bearmccreary.com/the-singularity-finding-story-in-sound/>] (Дата звернення 23.04.2025)
21. Bear McCreary The Singularity: Mixing the Madness URL: [<https://bearmccreary.com/the-singularity-mixing-the-madness/>] (Дата звернення 23.04.2025)
22. Bear McCreary The Singularity: Boingo Boys URL: [<https://bearmccreary.com/the-singularity-boingo-boys/>] (Дата звернення 23.04.2025)
23. Bear McCreary The Singularity: Instrumentalists URL: [<https://bearmccreary.com/the-singularity-instrumentalists/>] (Дата звернення 24.04.2025)
24. Bear McCreary The Singularity: Variety of Voices URL: [<https://bearmccreary.com/the-singularity-variety-of-voices/>] (Дата звернення 24.04.2025)
25. Bear McCreary The Singularity: Writing the Record URL: [<https://bearmccreary.com/the-singularity-writing-the-record/>] (Дата звернення 24.04.2025)
26. Bear McCreary The Singularity: Discovering Metal URL: [<https://bearmccreary.com/the-singularity-discovering-metal/>] (Дата звернення 24.04.2025)
27. Муравіцька С. С. СИНТЕЗ МУЗИЧНОЇ АКАДЕМІЧНОЇ ТА НЕАКАДЕМІЧНОЇ ТРАДИЦІЙ У ЖАНРІ КЛАСИЧНОГО КРОСОВЕРА : дис. ... д-ра філософії у галузі 02 Культура і мистецтво : 025 / МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ ТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ НАЦІОНАЛЬНА

АКАДЕМІЯ КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ. Київ, 2023. 190 с.

28. Paul W., Paul M., The Open University. Music and art: a study in cross-modal interpretation. *ResearchGate*. 31.01.2025. URL: https://www.researchgate.net/publication/387873008_Music_and_art_a_study_in_cross-modal_interpretation (дата звернення: 01.05.2025).
29. Riccardo W., University Of Coimbra. A Cross-genre Study of the (Ec)Static Perspective of Today's Music. *ResearchGate*. 30.12.2015. URL: https://www.researchgate.net/publication/284244371_A_Cross-genre_Study_of_the_EcStatic_Perspective_of_Today%27s_Music (дата звернення: 03.05.2025).
30. Філь М. «Симфонічні сесії Коді Фрая у контексті кросжанрової взаємодії» / Львівська національна музична академія імені М.В.Лисенка Факультет музикознавства, композиції, вокалу та диригування Кафедра композиції. Львів, 2023. 33 с. (Дата звернення 10.05.2025)
31. Pandemic Media Space URL: <https://pandemic-media-space.com/works> (Дата звернення 10.05.2025)

Додаток №1

Перелік посилань на записи концертів та альбомів, що згадуються у тексті дослідження.

1. Louis Armstrong in Copenhagen (1933)
<https://www.youtube.com/watch?v=UZvqvNYJmC4>
2. Louis Armstrong & the All Stars play with the NY Philharmonic
<https://www.youtube.com/watch?v=ekZ6oUGC04k>
3. The All Stars play with the NY Philharmonic at Lewisohn Stadium
<https://www.youtube.com/watch?v=vIxbghgyxDU>
4. Frank Sinatra - My Way Live At Madison Square Garden, New York City
<https://www.youtube.com/watch?v=w019MzRosmk>
5. MMP Classic Concert Series Presents: Frank Sinatra Live at Caesars Palace
<https://www.youtube.com/watch?v=p9Z0NlBmUbl>
6. . Lesley Gore - Summer symphony
<https://www.youtube.com/watch?v=iMRG5qah--k>
7. Charles Aznavour - La Boheme
<https://www.youtube.com/watch?v=hWLc0J52b2I>
8. Charles Aznavour - Hier encore
<https://www.youtube.com/watch?v=xaovkJ2eIMk>
9. Edith Piaf - La vie en rose
<https://www.youtube.com/watch?v=rzeLynj1GYM>
10. Edith Piaf Padam Padam
<https://www.youtube.com/watch?v=OkPgJBRnpdM>
11. Jacques Brel - Ne me quitte pas
<https://www.youtube.com/watch?v=0k63grkip5I>
12. Queen - Who Wants To Live Forever
https://www.youtube.com/watch?v=_Jtpf8N5IDE

13. Freddie Mercury ft. Montserrat Caballe – Barcelona
<https://www.youtube.com/watch?v=7icIbZYvEtk>
14. ANDREA BOCELLI AVE MARIA
<https://www.youtube.com/watch?v=pwp1CH5R-w4>
15. Andrea Bocelli - Vivere Live In Tuscany 2008
https://www.youtube.com/watch?v=m6SwCc3Ft_Y
16. Dusty Springfield - You don't have to say you love me
<https://www.youtube.com/watch?v=gTxW7-TEpPY>
17. Gregory Porter performs It's Probably Me
<https://www.youtube.com/watch?v=lSzICmwmRsA>
18. Gregory Porter - Quizas, Quizas, Quizas
<https://www.youtube.com/watch?v=yjLo6kxtqNk>
19. Jamala – QIRIM
https://www.youtube.com/playlist?list=PLefHaMNx3f2QkPuJV4HzxG76yfK7DnRj_
20. Cody Fry – Symphony Sessions
<https://www.youtube.com/watch?v=He4inQwO3bE&list=PLDLMsp75WzhTGsOh5DNeqMHB2yf3MGUnB>

Додаток №2

Результати опитування

В опитуванні взяло участь 28 респондентів. Віком від 17 до 29 років.

Серед

респондентів 24 особи мають музичну освіту різних рівнів(від початкової музичної школи до музичної академії), 4 особи не мають жодної музичної освіти. 11 респондентів професійно займаються музикою. Усі без винятку респонденти ствердно відповіли, на питання «Чи вважаєте ви , що використання симфонічного оркестру в поп-музиці збагачує цей жанр?» .

Серед цікавих коментарів писали :

- «Так, завдяки цьому осучаснюється жанр симфонічної музики і він стає доступнішим для більшості»
- «Так. Це спонукає до пошуку та створення нового звучання. Завдяки цьому популяризується симфонічна музика, стає цікава більшому колу осіб»
- «Думаю так, бо сучасна поп- музика особливо українська здається мені одноденною, без сенсу та безідейною»
- «Гадаю, що це потрібно для того, щоб давати симфонічній музиці нове дихання, якщо так можна сказати. Тим паче, що симфонічна музика відчувається набагато масштабніше і грандіозніше, тому вважаю ,що це приносить куди більше захоплення в слухачів ніж, будь-яка інша, особливо, коли це виконання наживо.»